

Arrest

nr. 159 250 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2012 (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 10 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker beweert in september 2005 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 20 september 2009 ontving verzoeker naar aanleiding van een vreemdelingencontrole een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 februari 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 3 maart 2011 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2011 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 maart 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.07.2011 werd ingediend door :

O., Y. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar zijn thuisland terug te keren en om zich daar op een normale wijze verblijfsdocumenten te laten overhandigen. Betrokkene bewijst deze bewering echter niet. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zegt dat een uitwijzing een vernederende en inhumane behandeling zou uitmaken, hetgeen wordt verboden door art. 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel. De loutere bewering dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een vernederende en inhumane behandeling zou inhouden, volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat een verplichte terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou betekenen op zijn privé- en familielevens. Hij vermeldt ook dat een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben, aangezien hij uit de opgebouwde en vertrouwde omgeving gedeporteerd zou worden. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt, en niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- en gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt ook aan dat hij alle banden met het land van herkomst verbroken heeft. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene zou sinds 2005 in België verblijven en verbleef dus ruim 24 jaar in Marokko - of hij bewijst in ieder geval het tegendeel niet. Zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er inzake betrokkenes regularisatieaanvraag geen tegenindicaties zouden zijn (zoals overtredingen, crimineel gedrag of wat dan ook), dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene taf van inspanningen geleverd heeft om zich te integreren, dat hij erin geslaagd is vrienden te maken, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij kost noch moeite gespaard heeft om Nederlandse taal cursussen te volgen, dat ook andere cursussen zijn belangstelling konden/kunnen genieten, dat mag gesteld worden dat betrokkene zich ten volle heeft aangepast en ingeburgerd, dat hij een geschoold arbeider is en dat toekomstperspectieven biedt op de arbeidsmarkt, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat betrokkene leergierig is en bereid is om opleiding te volgen en dat hij aanwinst kan en zal zijn voor de

Belgische samenleving) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 10 oktober kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. meegedeeld op datum van 23/03/2012, wordt aan O., Y. (...);

het bevel gegeven om uiterlijk op 10.11.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

** De betrokkene verblijft In het Rijk zonder in het bezit te zijn van de verniste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1* van de Wét van 15 december 1980), Niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het voorliggende beroep, nu blijkt dat verzoeker werd gerepatriëerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Op basis van informatie verkregen van verweerder met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker op 20 juli 2013 naar de luchthaven werd gebracht en dat verzoeker is vertrokken naar Marokko.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en af te geven. Nu verzoeker zich echter niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is de discussie omtrent de al dan niet bestaande noodzaak om de aanvraag in België in te dienen in plaats van bij de Belgische bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland niet langer aan de orde. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst-

en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat dit bevel door verzoekers repatriëring op 20 juli 2013 volledige uitvoering kreeg. Nu dit bevel maar éénmalig kan worden uitgevoerd, heeft verzoeker in principe geen actueel belang meer bij de procedure, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm alsnog het belang zou kunnen actueel houden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Verzoeker wijst in het verzoekschrift enkel terloops op een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM, hij stelt dat een gedwongen repatriëring het gezinsleven en het privéleven onmiskenbaar aantast, hetgeen volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor geen specifiek bewijs vereist zou zijn. De Raad stelt vast dat vooraleer een potentiële schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, wel degelijk het beschermingswaardig gezinsleven en het beschermingswaardig privéleven moet aannemelijk gemaakt worden en dat deze verwijdering disproportioneel moet worden geacht in het licht van het beoogde doel of dat aannemelijk wordt gemaakt dat positieve verplichtingen zouden moeten weerhouden worden. De eenvoudige stelling als zou een schending per definitie voortvloeien uit de daad van verwijdering zelf, kan dan ook geenszins volstaan om een dergelijke schending, ondanks de verwijdering, toch aannemelijk te maken. De draagwijdte van artikel 23 van het BUPO-verdrag kan niet verder reiken dan de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM, dermate dat evenmin een schending van deze bepaling kan worden weerhouden.

Bovendien moet een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het gegeven van de repatriëring werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van de verzoeker betwist dit gegeven ter terechtzitting niet en stelt zich wat het belang betreft naar de wijsheid te gedragen. Daarmee toont hij niet aan wat hem verhindert diens aanvraag nu conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen, noch waarin een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM nog zou bestaan en toont hij bijgevolg het vereiste actueel belang niet aan.

Het beroep is derhalve in zijn geheel onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. MAES